

Til §§ 166 og 167. (U. §§ 153 og 154, jfr. Mot. Sp. 264—65).

Disse Bestemmelser, der træder i Stedet for Straffelovens §§ 224—226, hjemler Straf for *falsk Anklage og Anmeldelse*.

Den i § 166, Stk. 1 og Stk. 3 fastsatte Straf er mildere end af Kommissionen (U. § 153) foreslaaet.

§ 166, Stk. 4 om Adgang for den, der har været Genstand for falsk Anklage, til Oprejsning ved, at Domsslutningen m. m. kundgøres i en eller flere offentlige Tiden-der, er en i dansk Ret ny Bestemmelse. Noget tilsvarende er foreslaaet ved Ære-fornærmelser, jfr. Lovforslagets § 271. Angaaende Udredelsen af de med Offentlig-gørelsen forbundne Udgifter henvises til § 316, Stk. 1.

Blandt de i § 167 angivne Myndig-heder, til hvilke falsk Klagemaal kan rettes, har man foruden Domstolene særlig nævnet Ministrene. Uagtet disse vel kunde siges at falde ind under Ordet Øvrighed, har man anset det for rettest udtrykkelig at nævne dem, ogsaa for derved at angive, at en Anmeldelse, der kan have til Følge, at de øverste Myndigheder sættes i Be-vægelse, ikke ubetinget bør sidestilles med Anmeldelse til underordnet Øvrighed, et Forhold, der særlig bør komme i Betragt-ning ved Strafadmaalingen.

Den i Udkastets § 154 fastsatte Straf foreslaas i Lovforslagets § 167 noget skærpet.

18de Kapitel.

Pengefalsk.

Til §§ 168—170. (U. §§ 155—157, jfr. Mot. Sp. 265—68).

Naar der i Kapitlet tales om Penge, forstaaes herved saavel Mønt som Seddel- penge. Endvidere omfatter Udtrykket baade danske og fremmede Penge. Man er med Kommissionen enig i, at den i Straffe- lovens §§ 264 og 265 i saa Henseende op- stillede Sondring bør forlades, da Son- dringen som Følge af det moderne inter- nationale Samkvem er ganske unaturlig.

Ligesom i Straffelovens §§ 264—267 op- stilles der tre Arter af forbryderske Hand- lingen med Hensyn til Penge, nemlig Efter- gørelse, Forfalskning (§ 168) og Udgivelse (§ 169). For alle tre Arter er der i Mod- sætning til, hvad der gælder efter Straffe- loven, foreslaaet fastsat samme Straf. De paagældende Handlinger vil nemlig i det enkelte Tilfælde i lige Grad kunne være

mere eller mindre farlige for Omsætningens Sikkerhed (strafværdige). I Klasse med Eftergørelse og Forfalskning har man (§ 168) — ligeledes i Tilslutning til Kommissi- onen — stillet det »at forskaffe sig eller andre eftergjorte eller forfalskede Penge«, hvilket i Forhold til Straffeloven er noget nyt.

Naar Bestemmelsen om Udgivelse af eftergjorte eller forfalskede Penge er op- taget i en selvstændig Paragraf (§ 169), er det fordi man har fundet det naturligt i Til- slutning til Reglen at give en Bestemmelse om nedsat Straf for det Tilfælde, at Ud- giveren har modtaget Pengene i god Tro, jfr. Straffelovens § 267, sidste Punktum.

§ 170 fastsætter mildere Straf for den, der udgiver Penge, som han formoder er eftergjorte eller forfalskede. I Modsætning til Straffeloven, der i § 267 fastsætter samme Straf for den forsætlige og (bevidst) uagtsomme Forbrydelse (Formodning), har man ligesom Kommissionen — uanset Vans- kelighederne ved Afgrænsningen mellem Forsæt og Uagtsomhed — ment at burde henføre Forholdene under forskellige Straffe- rammer i to Paragraffer.

Til § 171. (U. L. om Forseelser § 28, jfr. Mot. Sp. 405).

Paragraffen træder i Stedet for den Straffebestemmelse, der nu findes i Lov Nr. 154 af 30. November 1874. Man har affattet Bestemmelsen i nøjere Overensstem- melse med denne Lov end af Kommissionen foreslaaet. I Stedet for Udkastets Fast- sættelse af Straffen til Bøde fra 10 til 10 000 Kr. har man blot foreslaaet Straf af Bøde, idet man ikke finder, at der er tilstrækkelig Grund til at fravige det i Lovforslaget iøvrigt fulgte Dagbodsystem.

19de Kapitel.

Dokument-, Mærke- og Varefalsk.

Man har fulgt Kommissionens Flertals (5 Medlemmer) Forslag om, at det, for at et *Dokument* kan siges at foreligge og Straffen for Dokumentfalsk skal kunne an- vendes, ligesom efter den nu gældende Straffelov maa fordres, at vedkommende skriftlige Tilkendegivelse er forsynet med Betegnelse af Udstederen (jfr. Mot. Sp. 269—71). Retslivet frembyder ganske vist Eksempler paa, at der tillægges skriftlige Tilkendegivelser uden Betegnelse af Ud- stederen (*Mærker*) en til Dokumenter i det væsentlige svarende Beviskraft, men dette